

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2021, č. j. CPR-26304-3/ČJ-2021 - 930310-V236

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2021, č. j. CPR-26304-3/ČJ-2021-930310-V236 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 2. 8. 2021, č. j. KRPA-81135-28/ČJ-2021-000022-SV (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), správní vyhoštění a stanovena doba 18 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Rozhodnutím žalovaného byl žalobce zkrácen na svých právech, když správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Nebylo dostatečně prokázáno, že by se žalobce nacházel na území České republiky (dále jen „**ČR**“) nelegálně. Žalobce popřel, že poslední jeho vstup do schengenského prostoru byl dne 16. 7. 2020 a že by od té doby zde nepřetržitě pobýval. K tomu obecně dodal, že nebylo řádně prokázáno, že by skutečně překročil dobu 90 dní bezvízového pobytu. Žalobce se dle svého názoru v ČR v době kontroly (3. 4. 2021) nacházel legálně, a to na základě biometrického cestovního dokladu v rámci uznaného bezvízového styku.
3. Žalobce nesouhlasí se závěrem správního orgánu o možnosti vycestovat do své domovské vlasti, tj. na Ukrajinu. Důvodem nesouhlasu je fakt, že v jeho domovské vlasti v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt. Žalobce je přesvědčen, že tento ozbrojený vnitrostátní konflikt v současnosti nepolevuje na intenzitě, neboť jsou i v posledních dnech neustále hlášeny přestřelky, a to včetně mrtvých mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem. Žalobce poukazuje i na vojenskou konfrontaci Ukrajiny s Ruskou federací v Azovském moři, která proběhla v nedávné minulosti, a jejíž důsledky jsou patrné dodnes nárůstem napětí se sousední Ruskou federací. Z Informací OAMP jednoznačně vyplývá, že situace v oblasti Krymu a na celém východě Ukrajiny je neustále velmi špatná, neboť incidenty se soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalcí a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti. Převážně na tomto území se rebelové samozvaných republik Doněcké a Luhanské dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny, včetně mučení nebo mimosoudních poprav. Je tak zcela jisté, že se po několika letech konfliktu v samozvaných republikách vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo, a to v rámci celé Ukrajiny.
4. Podle žalobce nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců. Žalobce též obecně namítal porušení § 50 odst. 2 a § 2 odst. 1, 3, 4 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
7. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze zjištění, že cizinec pobýval na území ČR v období od 14. 10. 2020 do 3. 4. 2021 bez platného oprávnění k pobytu. Proti rozhodnutí podal cizinec odvolání, ve kterém uvedl, že nebylo nade vší pochybnost prokázáno, že by se žalobce nacházel na území ČR nelegálně. Žalobce nesouhlasil se závěrem správního orgánu o možnosti vycestovat do své domovské vlasti, tj. na Ukrajinu, z důvodu dlouhodobého vnitrostátního válečného konfliktu. Podle žalobce nebyly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. Žalobce též obecně namítal porušení § 3, § 50 odst. 2 a § 2 odst. 1, 3, 4 správního řádu.
8. Žalovaný jako odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a průběh správního řízení
vedeného správním orgánem I. stupně. K odvolacím námitkám uvedl, že vytýkané protiprávní jednání cizince bylo vymezeno zákonným způsobem a bylo správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu vymezenou ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bodem 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný shrnul, že z provedeného dokazování bylo spolehlivě zjištěno, že cizinec na území států Evropské unie vstoupil naposledy dne 16. 7. 2020 a již nevycestoval, až do provedené kontroly dne 3. 4. 2021. Má-li jít o cizincem vyjádřený nesouhlas se závěry o možnosti jeho vycestování do domovské vlasti (na Ukrajinu), prvostupňový správní orgán i v tomto ohledu postupoval zcela v souladu se zákonem a s ohledem na skutečnosti zjištěné od samotného cizince, pak zcela správně posoudil možnosti postupu v intencích ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců. Dle něj v rámci rozhodování o správním vyhoštění dle ustanovení § 119 a § 120 zákona o pobytu cizinců není policie povinna vyžádat si závazné stanovisko OAMP k tomu, zda je vycestování cizince v intencích ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců možné, a to mj. tehdy, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu (tím je vyhláška č. 328/2015 Sb., v platném znění) a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí v intencích ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců (dle něj by vycestování cizince nebylo možné pouze v případě důvodné obavy, že by mu po vrácení do státu, jehož je státním občanem, na území tohoto státu hrozilo skutečné nebezpečí). Ukrajina je podle citované vyhlášky (s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti) považována za bezpečnou zemi původu. Bylo tak na cizinci, aby uvedl konkrétní okolnosti, pro které

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

by obecný náhled na Ukrajinu jako bezpečnou zemi původu bylo nutno přezkoumat a přijmout individuální závěr k jeho osobní situaci. Žalobce však naopak v pohovoru uvedl, že mu ve vlasti žádné nebezpečí nehrozí, konkrétní skutečnosti odůvodňující jiný závěr neuvedl ani v odvolání. Konečně žalobce pochází z Lvovské oblasti, která leží v západní části Ukrajiny, tedy na opačném konci země.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná.**
10. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
12. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko^{9b} ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*
13. K námitce, že nebylo nade vší pochybnost prokázáno, že by se žalobce nacházel na území ČR po dobu od 14. 10. 2020 do 3. 4. 2021 bez oprávnění a v tomto směru byl nedostatečně zjištěný skutkový stav, soud uvádí, že tento závěr správních orgánů je důkazně podložený. Žalobce se při pobytové kontrole dne 3. 4. 2021 prokázal platným cestovním dokladem, podle kterého poslední vstup na území Evropské unie byl z Maďarska (H-Vállás) dne 16. 7. 2020. Tato skutečnost vyplývá též z informace od Národního situačního centra ochrany hranic ze dne 28. 6. 2021. Též při výslechu dne 3. 4. 2021 žalobce potvrdil, že do schengenského prostoru vstoupil dne 16. 7. 2020, hranice překročil v Maďarsku, pokračoval nejprve do Belgie a pak asi dne 20. 7. 2020 do

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

ČR. Od té doby je zde, přijel za prací, vydělává různě na stavbách. Z výpisu CIS ze dne 3. 4. 2021 žádné pobytové oprávnění či probíhající řízení o pobytovém oprávnění nebylo zjištěno. Žalobce pak ani v žalobě netvrdí konkrétní skutečnosti, které by závěr žalovaného vyvracely či zpochybňovaly. Námitka není důvodná.

14. Pokud pak žalobce tvrdil, že se nemůže vrátit do své domovské vlasti z důvodu dlouhodobého vnitrostátního válečného konfliktu, žalobce sám v žalobě připouští, že zhoršená bezpečnostní situace je pouze ve třech oblastech Ukrajiny, a to v oblasti Doněcké a Luhanské a na poloostrově Krym. Je zcela evidentní, že kromě těchto oblastí zbytek Ukrajiny lze považovat za zemi bezpečnou, jak ostatně vyplývá i z vyhl. č. 328/2015 Sb. Bylo zjištěno, že žalobce z oblasti se zhoršenou bezpečnostní situací nepochází, navíc sám v protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že mu na Ukrajině nic nehrozí.
15. K povaze konfliktu na Ukrajině srovnej např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, v němž bylo k bezpečnostní situaci na Ukrajině konstatováno, že na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako totální konflikt, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. Odkázat přitom lze na řadu dalších rozhodnutí, ve kterých se této problematice Nejvyšší správní soud věnoval, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015-28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015-69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 155/2016-33, ze dne 25. 9. 2017, č. j. 5 Azs 134/2017-24, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 226/2017-31, ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 Azs 112/2017-42, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 2 Azs 363/2017-35, či ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017-27, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018-39. V usnesení ze dne 11. 3. 2020, č. j. 2 Azs 382/2018-67 (obdobně též usnesení ze dne 29. 7. 2020, č. j. 10 Azs 96/2020-80), Nejvyšší správní soud konstatoval, že situace na Ukrajině se od doby, kdy byla (výše) uvedená rozhodnutí vydána, nezhoršila, spíše naopak - je všeobecně známo, že se konflikt nešíří do dalších jím dosud nezasažených oblastí. Taktéž v nedávném usnesení ze dne 17. 2. 2021, č. j. 4 Azs 12/2020-52, Nejvyšší správní soud uvedl, že bezpečnostní situací na Ukrajině se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval a vyhodnotil, že ani dříve, ani v současné době nelze situaci na Ukrajině klasifikovat jako tzv. totální konflikt. Platí přitom, že v případě situace nemající charakter tzv. totálního konfliktu musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, 1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, 2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země či 3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, č. 1840/2009 Sb. NSS).
16. K žalobcovým tvrzením ohledně vojenské konfrontace Ukrajiny a Ruské federace lze odkázat na např. aktuální usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 145/2019-35 ze dne 29. 4. 2021, podle kterého *„ozbrojený konflikt na jihovýchodě Ukrajiny, byť jistě kolísavé intenzity, se teritoriálně ustálil na linii dotyku obou zneprátelených stran a*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

bezpečnostní situace v Zakarpatské oblasti na západě Ukrajiny, odkud stěžovatel pochází a která je vzdálená od míst, kde se tento konflikt odehrává, jak jen to je v rámci Ukrajiny možné, je klidná a stabilní, takže lze nepochybně konstatovat, že stěžovateli v této oblasti uvedený typ vážné újmy nehrozí. Pokud by se situace v souvislosti s nynějším shromažďováním ozbrojených sil Ruské federace na hranicích s Ukrajinou a na okupovaném Krymu v nejbližší době změnila a došlo by k ozbrojené invazi na území Ukrajiny, měl by stěžovatel jistě možnost podat novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, která by pak v případě rozšíření ozbrojeného konfliktu na celé území jeho země původu, resp. i do Zakarpatské oblasti, musela být žalovaným posouzena jako přípustná.“ Nejvyšší správní soud tak samotnou skutečnost, že mezi Ruskem a Ukrajinou vládne napětí, když Rusko shromažďuje ozbrojené síly při hranicích s Ukrajinou, nehodnotí jako důvod pro udělení doplňkové ochrany, podle názoru soudu potenciální konflikt s Ruskem v současné době nepředstavuje skutečné nebezpečí pro žalobce ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

17. K námitce, že správní orgány porušily § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, či že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje, že je nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecný odkaz na ustanovení správního řádu, který není nad rámec výše uvedených žalobních bodů podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.
18. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. ledna 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.